

Zvierací záchranári

Stratený muflónik

Jana Olivová
Ilustrácie Zuzana Šlánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Stratený muflónik

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jana Olivová

Zvierací záchranári – Stratený muflónik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zvierací záchranári

Stratený muflónik

Napísala Jana Olivová
Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

*Pre Ondra, ktorý má nevďačnú úlohu
ťahat' ma zo sveta kníh späť do reality.*

The title is centered and surrounded by decorative elements. At the top, there are three clusters of small flowers: one on the left, one in the center, and one on the right. Below the flowers, there are two single leaves, one on the left and one on the right, positioned as if they are part of the text's frame.

Knihomol'

Tomáš

Tomáš odložil knihu a zhlboka si vydýchol. *Fíha, to teda bola parádna jazda!* Práve čítal *Robinsona Crusoea* a bol úplne unesený osudom úbohého strokotanca. Čítanie miloval, a najmä dobrodružné príbehy, ktoré ho zaujímali zo všetkých najviac. Vďaka tomu sa mohol vcítiť do úloh neohrozených bojovníkov, rytierov, pirátov i kráľov. Alebo strokotancov na opustenom ostrove.

Práve sa dostal k časti, kde Robinson zúfalo hľadá prameň, aby neumrel od smädu, a v tej chvíli si uvedomil, že ani on celé popoludnie nič nepil. Rýchlo vybehol z izby a po schodoch zamieril dolu do kuchyne, aby sa napil domácej limonády.

„Ale, ale, kto sa to sem prišiel na nás pozrieť?“ ozval sa od jedálenského stola tato a posunul si na nose okrúhle okuliare. Práve si s mamičkou užívali tradičnú nedeľnú partiu žolíka a podľa jeho úsmevu sa zdalo, že vyhráva. „Žeby náš stratený syn?“

Chlapec, s jednou rukou natiahnutou k chladničke, sa zarazil. „Stratený?“
Nechápavo zvrátil čelo a otočil sa k rodičom.

„Predsa večne stratený v knihách, v ríši rôznych príbehov,“ spýtavo vytiahla obočie mamička. „Už sme sa obávali, či si nájdeš cestu späť do ríše nás obyčajných smrteľníkov.“

Tomáš sa zašklábil. Bol zvyknutý, že pre jeho lásku ku knihám si z neho rodičia uťahovali. Mamička mu žartom hovorievala *ty náš malý knihomol'* a tatko občas utrúsil niečo v tom zmysle, že je lepšie šatiť a živiť celú armádu, než kupovať knižky jednému Tomášovi, ale zakaždým tieto svoje vyhlásenia doplnil úsmevom a žmurknutím, takže Tomáško si z toho nič nerobil. Dobre vedel, že rodičia sú radi, že svoj voľný čas netrúbi sledovaním videí v mobile alebo hraním počítačových hier, aj keď by sa ešte viac tešili, keby občas vystrčil nos z kníh a našiel si vonku kamarátov.

„Nechceš si s nami zahrať karty?“ spýtal sa tato a s nádejou ukázal na voľnú stoličku vedľa seba.

Tomáš pokrútil hlavou a vytiahol z chladničky džbán so svojou obľúbenou citronádou, aby si nalial do pohára. „Nehnevajte sa, ale nemám čas. Robinson práve preskúmava ostrov a je to šialene napínavé, takže...“

„... takže tvoji úbohí opustení rodičia si ako zvyčajne budú musieť vystačiť sami so sebou,“ dokončila vetu mamička.

V tej chvíli však už bol Tomáš duchom znova na Robinsonovom ostrove, a tak si ani nevšimol, ako sa na seba rodičia významne pozreli. Opatrne vzal pohár do oboch rúk, aby limonádu cestou nerozliat, a zamieril po schodoch späť do svojho knižného kráľovstva.

Len čo sa za ním zavreli dvere, mamička si povzdychla: „Takto to s ním už ďalej ísť nemôže. Takmer polovica prázdnin je fuč,

vonku je krásne počasie a Tomáško celý deň len sedí doma a číta si. Ved' si leto vôbec neužije.“

„To máš pravdu,“ prikývol tato a počúval si nos, „ale čo s tým narobíme? Na akýkoľvek program, čo mu ponúkne, je jeho odpoveď vždy nie. Odmietol letný tábor. Nechce si ísť zahrať futbal na ihrisko, nechce sa mu ísť bicyklovať ani na žiadny výlet, dokonca odmietol ísť s nami do mesta na zmrzlinu... Naozaj sme už vyskúšali všetko možné.“

Mamička si ťukla prstom na čelo a potom sa jej rozžiarili oči, ako vždy keď dostala dobrý nápad. „Nám možno vraví nie,“ vyslovila s lišiackym úsmevom, „ale viem o niekom, koho určite neodmietne.“

Nečakaná návšteva

Uplynuli ďalšie dva dni, počas ktorých sa Tomáš vynoril zo svojej izby iba vtedy, keď ho rodičia zavolali jesť alebo keď sa musel ráno a večer umyť v kúpeľni. Robinsonov strastiplný príbeh medzitým vystriedalo putovanie hobita Bilba Bublíka, ktoré Tomáša úplne pohltilo. Tak sa sústredil na dej knihy, že takmer prepočul aj zvonček pri dverách, ktorý sa rozdrnčal v chodbe.

Kto to len môže byť? pomyslel si zvedavo a vystrčil hlavu z dverí svojej izby.

„Maťo, tak rada ťa vidím!“ doľahol k nemu od vchodových dverí nadšený mamičkin hlas, ku ktorému sa vzápätí pridal aj tatov.

„Vitaj, švagrík! Veľmi sa tešíme, že si dorazil.“

„Pre rodinu čokoľvek,“ ozval sa veselý smiech a Tomáš bleskurýchlo vyštartoval z izby dole po schodoch.

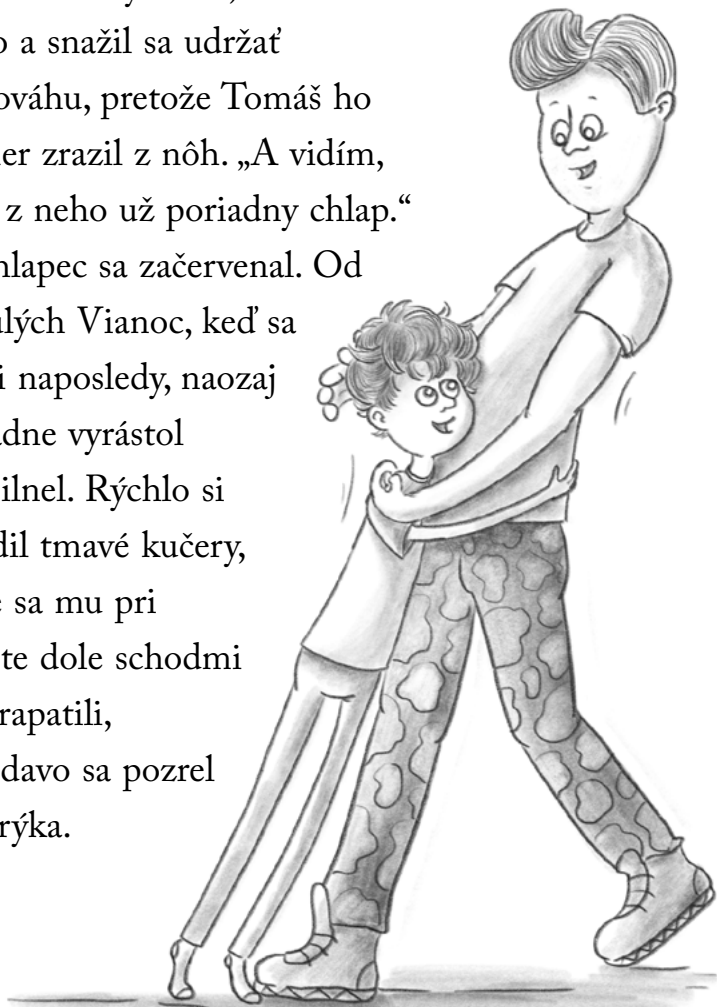
Maťo! Takto nahlas sa smeje iba mamin mladší brat. *Lenže čo tu robíš?* Strýko k nim vždy chodil na Vianoce alebo na niečie narodeniny, ale cez prázdniny nikdy. Väčšinu leta trávil na cestách po svete – lozil po horách, potápal sa v tropických moriach alebo splavoval divoké rieky... Mamička o ňom hovorievala, že je dobrodruh, ktorý ani chvíľku neobsedí, a strýkove príbehy Tomáš hltal ako tie najnapínavejšie romány. Čo ho k nim teraz, uprostred leta, priviedlo?

Tomáš sa prirútil ako veľká voda, a len čo sa ocitol na chodbe, vrhol sa strýkovi do náruče. „Maťo!“ radostne vykrikol. „Čo tu robíš?“

„Prišiel som sa pozrieť na svojho obľúbeného synovca,“ zasmial sa Maťo a snažil sa udržať rovnováhu, pretože Tomáš ho takmer zrazil z nôh. „A vidím, že je z neho už poriadny chlap.“

Chlapec sa začervenal. Od minulých Vianoc, keď sa videli naposledy, naozaj poriadne vyrástol a zosilnel. Rýchlo si uhladil tmavé kučery, ktoré sa mu pri šprinte dole schodmi rozstrapatili, a zvedavo sa pozrel na strýka.

„Nemal si byť náhodou tento mesiac niekde v horách? V Himalájach?“ spýtal sa a zdvihol obočie.

„To som veru mal,“ veselo prikývol Maťo. „Ibaže potom som si povedal, že som sa už dlho nebol pozrieť na svoju milovanú rodinku, a tak som tu. Alebo ty ma tu azda nechceš?“ Naoko sa zamračil, ale v očiach mu hrali čertovské ohníčky.

„Nie, nie, to rozhodne chcem!“ vyhrkol Tomáš, až sa všetci dospelí naraz rozosmiali.

Maťo si zo žartu veľmi zhlboka vydýchol. „Uf, to sa mi teda ulavilo. Celkom nerád by som ten batoh zase ťahal späť.“

Až v tej chvíli si Tomáš všimol, že o rám dverí je opretý strýkov batoh. Bol to veľký maskáčový ruksak s množstvom záplat a vytrčajúcich nití, ktorý mal svoje najlepšie časy už dávno za sebou, ale strýko naň nedal dopustiť. Vravieval, že ten batoh s ním zažil

už toľko dobrodružstiev a nikdy ho nenechal v štiche, takže bol rozhodnutý nosiť ho, až kým sa úplne nerozpadne. Čo, ako s úsmevom dodávala Tomášova mamička, pravdepodobne nebude dlho trvať.

Tomáš sa zarazil. Takže strýko si so sebou priviezol aj veci? To by znamenalo, že neprišiel iba na krátku popoludňajšiu návštevu ako obvykle, ale plánuje u nich zostať niekoľko dní. Čosi také sa ešte nikdy nestalo.

Už-už sa nadychoval, aby sa na to spýtal, keď vtom sa ozvala mamička: „Tak nestoj vo dverách a poď ďalej.“ Chytila svojho brata za ruku a ťahala ho do domu. „Upiekla som tvoj obľúbený koláč.“

„Mňam, čučoriedkový,“ rozžiariť sa Maťo, potiahol nosom a hneď nabral správny smer do kuchyne. „Ty si vždy veľmi dobre vedela, čo na mňa platí.“ Ponad plece sa potmehúdsky usmial na svoju sestru.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zvierací záchranári - Stratený muflónik**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.